

ת"פ 14322/12/18 - מדינת ישראל נגד ע"ו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 יולי 2019

ת"פ 14322-12-18 מדינת ישראל נ' ו' (עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה
מדינת ישראל

נגד

הנאשמים
ע"ו (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד ליה הרצוג ועו"ד יואב שמלה

ב"כ הנאשם - עו"ד ניר דוד

הנאשם - הובא על ידי שב"ס

גזר דין

הנאשם הודה בעובדותיו של כתב אישום מתוקן, לאחר שמיעת חלק נכבד מפרשת התביעה, במסגרתה נשמעו הוריה של המתלוננת (האם מתלוננת בעצמה), והמתלוננת נשמעה אף היא.

כתב האישום כולל חמישה אישומים, ובנסיבותיו של תיק זה, אין מנוס מלגולל ולספר אישום-אישום, אחד אחר השני.

החלק הכללי של כתב האישום מספר כיצד ביום 18.11.18 נישאו הנאשם והמתלוננת, י', והיו לבני זוג. ביום 18.11.18 אנוולדה בתם המשותפת, שהיא היום תינוקת קטנה.

ד' היא חברתה של המתלוננת, י', והיא עובדת בגלידריה ברחוב בן גוריון בהרצליה.

עמוד 1

כתב האישום מספר כיצד במועד הרלוונטי לכתב האישום, סבר הנאשם כי ד' מהווה גורם מסכסך ביחסים בינו לבינה.

האישומים מסודרים בכתב האישום באופן שאינו כרונולוגי, ובכל זאת אפרט את השתלשלות העניינים כמתואר בכתב האישום, מן האחרון בזמן ועד לראשון.

האישום הראשון

האישום הראשון מספר כי ביום 13.11.18, הגיעה המתלוננת אל הגלדריה בהרצליה לבקר שם את חברתה ד'.

הנאשם גילה אודות הביקור, הגיע לגלדריה והחל לקלל את ד', ולאחר מכן הוסיף יריקה כלפיה, ומיד אחר כך הגיע אל הגלדריה עם לבנה בידו הימנית, ניגש אל החנות וזרק את הלבנה בעוצמה רבה, מטווח קצר, לעבר ד', שהצליחה לתפוס מחסה ולהתחמק מפגיעת הלבנה (אעיר כבר עתה כי קיים סרטון המתעד את ההתרחשות).

בגין אישום זה הורשע הנאשם בביצוע של ניסיון חבלה חמורה.

האישום השני

ביום 18.9.18, ערב יום הכיפורים, ניצת ויכוח בין הנאשם למתלוננת, והאחרונה הזעיקה את הוריה ר' ו-ס' כדי שיסיעו אותם לביתם. ס', אמה של המתלוננת, הגיעה למקום אולם הנאשם סירב לפתוח לה את הדלת, או אז העבירה המתלוננת את הבת הפעוטה ואת הטלפון הנייד שלה לידי אמה, דרך חלון הדירה, וס' - הסבתא - נסעה אל בית משפחת פ' (משפחתה של י', המתלוננת).

הנאשם, באותן נסיבות, הטיח את עגלת הפעוטה בקיר ושבר אותה, ובתגובה הטיחה המתלוננת ארצה את הטלפון הנייד השייך לו, וזה - בתגובה - עיקם את אצבעה של המתלוננת וגרם לה לסימין כחול.

מיד לאחר מכן הגיע אביו של הנאשם לדירה, ובנוכחות האב של הנאשם סטר הנאשם למתלוננת בפניה וזו נפלה ארצה.

מיד לאחר מכן, בנוכחות אביו, ירק הנאשם בפניה של המתלוננת ויצא מהדירה.

המתלוננת ארזה את חפציה ועברה לבית הוריה.

על אישום זה הורשע הנאשם בביצוע היזק לרכוש במזיד ובעבירה של תקיפה חבלנית לבת זוג.

האישום השלישי

רק כחודשיים לפני כן, בשעת הצהריים, ובנוכחות התינוקת, התגלע ויכוח נוסף בין הנאשם למתלוננת, והראשון התקשר לאביו וביקש ממנו להגיע למקום.

עוד טרם הגיע אביו של הנאשם למקום, הפיל הנאשם את המתלוננת אל הרצפה, לקח בקבוק וודקה עשוי זכוכית והיכה באמצעותו על גבה של המתלוננת, אחז בשערות ראשה והטיח אותו מספר פעמים בקיר ובמיטה.

האב של הנאשם, שלמה, הגיע לדירה, ובנוכחותו ירק הנאשם בפניה של המתלוננת ושפך את הוודקה מהבקבוק על פניה.

הנאשם יצא מהדירה, נעל את המתלוננת ואת בתו התינוקת במקום למשך כארבע שעות, כאשר המתלוננת לא היה מפתח לדירה.

חלפו כמה שעות, ובשעה 22:00 לערך שב הנאשם לדירה, אחז בשערות ראשה של המתלוננת והטיח אותו בקיר, בעט בה, הפיל אותה ארצה ואמר לה "תעופי מפה".

האב ש', אביו של הנאשם, הסיע את המתלוננת ואת הפעוטה לבית משפחת פ', הוריה של י', והללו לא היו בבית אך למתלוננת לא היתה כל דרך ליצור עמם קשר, מכיון שהטלפון שלה נופץ.

י' דפקה על דלת שכנתה ר' (אף היא העידה במשפט), וזו סייעה לי' בהאכלת הפעוטה, עד להגעת הוריה לביתם.

בגין המעשים דלעיל הורשע הנאשם בביצוע של תקיפה של בת זוג (עבירה אחת בלבד).

האישום הרביעי

שלושה שבועות קודם לכן, ביום 18.xx.xx, בשעה 17:00 לערך, הגיעו הוריה של י' אל בית היולדות, בבית החולים מאיר, על מנת לבקר את בתם, אשר כרעה ללדת.

באותן הנסיבות, ביקשה המתלוננת כי הנאשם יהיה נוכח בלידה, אולם זה התנה זאת בכך שהוריה יעזבו את המקום.

ס', הסבתא המיועדת, פנתה לעזוב את המקום, אולם קודם לכן ביקשה מהנאשם להשאיר אותה לרגע דל (כך במקור)

עם המתלוננת לבדה, על מנת לאחל לה לידה קלה, אולם הנאשם סירב להענות לבקשתה.

כתב האישום מספר כיצד נוכח מצב דברים זה החל ויכוח בין הנאשם לבין חמותו, ס', ובמהלכה - בתוך חדר הלידה - היכה הנאשם בפניה של חמותו, עד שנגרמה לה המטומה סביב עינה השמאלית, שהינה חבלה של ממש.

ס' עזבה את חדר הלידה, הסתירה מר' בעלה את החבלה על מנת למנוע הסלמת האירוע, וכתוצאה מהמכה ומהחבלה נעדרה כשבועיים ממקום עבודתה בגן ילדים, מפאת תחושת הבושה לאור החבלה, כך כתב האישום.

על מעשה זה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה חבלנית.

האישום החמישי

שלושה חודשים לערך קודם לכן, בחודש מרץ 2018, כאשר המתלוננת היתה בחודש חמישי להריונה, שוב ניצת ויכוח בין בני הזוג, ובמהלכו זרק הנאשם מחלון הבית בקומה (האב ש' מתפרץ לדברי בית המשפט והוא מוזהר שאם יעשה זאת עוד פעם אחת יוצא מהאולם) שלישית אל הטלפון הנייד מסוג איפון 8, וכתוצאה מכך נשבר הנייד.

לאחר מכן דחף הנאשם את בת זוגו ההרה וכתוצאה מכך נגרמו לה שריטה ושטפי דם ברגלה המהווים חבלה של ממש.

בתגובה, הטיחה המתלוננת את הטלפון הנייד של הנאשם ארצה.

על אלה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה חבלנית ובעבירה של היזק לרכוש במזיד.

כאמור לעיל, לאחר שהעידה י', המתלוננת, אמה האומללה ואביה, גם השכנה ר', הסכים הנאשם להודות בעובדותיו של כתב אישום מתוקן, וניתנה הכרעת דין כאשר הדיון נדחה מעת לעת, מחמת העומס, לטיעונים לעונש ולמתן גזר דין.

הטיעונים לעונש

ביום 9.7.19 טענו הצדדים לעונש, לא לפני שהמתלוננת בעצמה ביקשה להעיד לטובתו של בעלה הנאשם, ובמהלך הדברים סיפרה שע' הוא לא אדם רע, הוא פעל מתוך תסכול ובדידות, והיא מסרה כי מדובר ב"בן אדם מקסים וטוב, יש לו לב ענק... הוא אבא טוב...".

בהמשך דבריה אף מסרה י' כי האלימות לא היתה, בכלל, והכל בניגוד להודאת הנאשם עצמו.

כאשר נשאלה י' ביחס לזריקת הלבנה על חברתה ד', ענין שלגביו לא יכולה להיות מחלוקת נוכח הסרטון המדבר בעד עצמו, השיבה כי הנאשם לא עשה כן בכוונה לפגוע - "אם תסתכל טוב בסרטון".

התובע החל טוען לעונש, ואת טיעוניו החל בהצגת הסרטון, סרטון שממחיש היטב את עוצמת האלימות המאפיינת נאשם זה.

הצפייה בסרטון לא יכולה להותיר ספק: הניסיון לפגוע בד', אותה חברה צעירה שבה חשד הנאשם כי היא מסכסכת בינו לבין אשתו, הוא ניסיון ממשי, לא רק לצרכי הפחדה או איום, ולולא ד' מתכופפת היטב, יכולה היתה הלבנה לפגוע בה, בפניה, ואנה אנו באים? הלבנה טסה, ממש כך, לכיוונה, ופגיעתה, לו פגעה, היתה חובלת ופוצעת את ד' בצורה משמעותית, לא יכול להיות ספק.

על כך עמד התובע בתחילת טיעוניו, ובהמשך פרט דבריו ביחס לכל אישום ואישום, כאשר בסופו של דבר סיכם ודיבר על קנאה ומסכת טרור אמיתית, אף ביקש להביא בחשבון את החקירות הארוכות והצולבות, כך לדבריו, שידעו הוריה של י', במהלך חקירתם הנגדית.

התובע סיכם ואמר כי מדובר בתיק חמור ביותר, כאשר התביעה התעכבה אמנם על אירוע הלבנה במיוחד, שם ביקשה לקבוע מתחם של 8 חודשים לפחות, אולם מיד בהמשך ביקשה לקבוע מתחם כולל לכל מסכת האלימות העולה מכתב האישום, שיעמוד בין 24 חודשי מאסר בפועל ועד 48 כאלה.

התביעה עמדה על עברו הפלילי של הנאשם, שתי הרשעות בגין לא פחות מ 13 תיקי חקירה, והצביעה על כך שהנאשם ניהל למעשה הוכחות ולא לקח אחריות כמעט עד לסיומן.

ההגנה, מאידך גיסא, לא ראתה עין בעין עם התביעה את חומרת התיק, ואת הנסיבות בכלל, לשיטת ההגנה, לא זו בלבד שניהול ההוכחות הניב פרי, שבא לידי ביטוי בתיקון של כתב האישום, אלא שמדובר בשני צעירים, אשר הריון בלתי צפוי הביא אותם יחדיו, שניהם בוסריים, לא יודעים להתנהל באופן זוגי, ופניהם לשלום בית, ובהתאם יש לגזור את דינו של הנאשם, על דרך הרחמים.

יצוין, כי במסגרת הטיעונים, טען הסנגור המלומד, כי גם המתלוננת ירקה והיכתה (עמוד 39 שורה 17) אולם בשלב זה קמה התביעה והתנגדה, ובדין, לסטייה מכתב האישום.

ההגנה הצביעה על כך שהנאשם יושב במעצר כבר 8 חודשים, ויש להתייחס לתיק זה "במלוא חופניים רחמים. לא בדין".

הסנגור אף הפנה לדבריה של המתלוננת, אשר ביקשה רחמים על הנאשם, והצביע על כך שהיא עצמה, המתלוננת, כמו גם הוריה, מבקשים למחול לנאשם.

אחרון דיבר הנאשם, אמר את מילתו האחרונה, וביקש להתחשב בו; הנאשם סיפר על 8 חודשים קשים שהוא עובר, חזר על דברי בא כוחו כאילו הודה חרף ייעוצו של סנגורו (בתחילת טיעוניו לעונש הבהיר הסנגור כי לשיטתו תיק זה יכול היה להסתיים בזיכוי, אולם הנאשם הוא זה שביקש לקחת אחריות על מעשיו), והוא סיפר על כך שהוא ו' דיברו הרבה במהלך החודשים האחרונים והכיוון הוא טיפול זוגי.

הנאשם אמר כי הוא בקושי ישן, הוא חושב הרבה על אשתו ובתו, והוא ביקש מבית המשפט להקל עליו את סבלו.

דין והכרעה

אתחיל את גזר הדין לגופו, מהנקודה בה הפסקתי את תיאור השתלשלות העניינים.

הלכתי לביתי, על מנת להרהר בטיעוני הצדדים, לעיין קצת בפסיקה (קשה מאוד למצוא פסק דין המאגד גם מעשים כה אלימים, וגם כאלה שמבוצעים כלפי מתלוננת, אמא שלה וחברה שלה), והציק לי דבר, לא ידעתי לשים עליו את אצבעי.

לפתע, התחוויר לי הדבר: בעוד שהמתלוננת עמדה על דוכן העדים, ביקשה רחמים על בעלה, למעשה אמרה לא אמת שעה שהצהירה כי כל ענייני האלימות - לא היו ולא נבראו, וכל כולה מרוכזת בו, כל כולה מבקשת עליו, הרי שהנאשם, במילתו האחרונה, בדיוק כמו המתלוננת - גם הוא עצמו, כל כולו נתון בעצמו.

הנאשם ביקש רחמים עליו, הנאשם ביקש כי יביאו בחשבון את סבלו, כי קשה לו המעצר, ודבר אחד נפקד ממילתו האחרונה: המילה סליחה. הנאשם, שלנגד עיניו אשתו זרקה עצמה על הגדר לטובתו, לאחר שהיתה קורבן לאלימות שלוחת רסן שלו, היא ואמה (וגם אביה שזכה לשמוע מן הנאשם שהוא מוזמן לבוא ולקחת את הזונה שלו מביתם), וגם חברתה הטובה, לא הצליח למצוא בתוכו את ההגינות הבסיסית - האנושית ליפול על דרכיו ולבקש מאשתו סליחה. כלום, רק הוא וסבלו וקשייו, ואף מילה על אשתו האומללה, ועל הוריה למודי הסבל.

אך הקדמתי קמעה, וזאת מכיון שמצאתי לקשר בין דבריו האחרונים של הנאשם, לבין תיק יוצא דופן זה. נדמה לי שלא יכולה להיות מחלוקת, שלא בכל יום באה בפני בית משפט שלום תיק כל כך יוצא דופן בחומרתו.

אין צורך להרחיב הרבה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, ובצורה בוטה כל כך: השקט והשלווה הצריכים לשרור בכל בית, זכותה של האישה על גופה ועל נפשה, הוא הדין בהוריה, גם הם האומללים זכאים לשקט נפשי וליחס אנושי, וכמובן שזה גם המצב של ד', אותה חברה שכמה סנטימטרים עמדו בינה לבין פציעה קשה.

רמת הפגיעה בערכים החברתיים הללו היא בוודאי לא נמוכה, רחוק מכך, וגם לעובדה שמדובר באדם ש"יורה" אלימות לכל עבר, כלפי כל מי שלא מוצא חן בעיניו, מוסיפה לחומרת הפגיעה באותם ערכים.

כפי שכבר נרמז לעיל, קשה למצוא פסיקה שתלמד על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה, אולם עיון בפסיקה ביחס לחבלה חמורה מלמד על ענישה שהושתה על נאשמים שונים החל מעשרה חודשים ועד 24 חודשים (ראו את עפ"ג 30709-01-12 בענין לופט, את ע"פ (מרכז) 63506-11-16 בענין ברק ואת עפ"ג (ב"ש) 32504-04-11 בענין רביבו).

אלה הם העונשים הנוהגים ביחס לחבלה חמורה, ואם ניקח בחשבון שבמקרה דנא מדובר "רק" בניסיון, הרי שיש להפחית קמעה מעונשים אלו, הגם שהדין למעשה קובע אותו עונש על עבירת הניסיון.

יחד עם זאת, נזכור כי עבירת הניסיון חבלה חמורה היא רק עבירה אחת מני רבות במסגרת כתב האישום הכולל, על כל המשתמע מכך לענין העונש.

אמנם הנאשם לא תיכנן את ביצוע העבירות, אולם אין בענין זה ולא כלום, שכן האלימות מתפרצת מן הנאשם ללא כל תכנון, לעיתים גם ללא פשר. עובדה שהנאשם לא תיכנן את האלימות כלפי קורבנותיו, אינה מעלה ואינה מורידה במקרה זה, כהוא זה.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, אם להתעכב על הלבנה בגלדירה, הוא נזק לא פשוט כלל ועיקר, וצריך הנאשם להודות למזלו הטוב על כך שד' התכופפה בזמן.

הנזקים שנגרמו מביצוע העבירה הם נזקים כבדים, אליבא דכולי עלמא. ראיתי לנגד עיני, בעת שמיעת הראיות, את י' המתלוננת, את הוריה השבורים, שכאילו השלימו עם מר גורלם, נוכח הולדת נכדתם המקסימה. עיניהם כבויות, פניהם מושפלות, ואין להם שום דרך להתמודד עם פרץ האלימות שנכנס אל תוך חייהם, לא מניח לבתם ולהם לרגע.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - אין לדעת. לא נטען, ולא ניתן להבין, מה גורם לאדם לנהוג כך כלפי האוהבים אותו, כלפי הוריה של אשתו, ואפילו כלפי חברה של אשתו, שבה חשד שהיא אינה מאוהביו.

המדינה עתרה כאמור, למתחם עונשי של 24-48 חודשי מאסר, ואילו ההגנה ביקשה להסתפק למעשה בימי מעצרו של הנאשם; בנסיבות אלו, אני סבור כי מתחם הענישה שהציגה התביעה הוא מתחם ראוי בהחלט, אם לא יותר מכך.

אשר לעונש עצמו: לכאורה, הפגיעה של העונש בנאשם, בשל גילו הצעיר, הוא בן 23 בלבד, יכולה היתה לשחק תפקיד, ברגיל.

אולם, לא כך הם פני הדברים בענייננו, שעה שנדמה כי עברו הפלילי של הנאשם מאפיל ומאין את שאלת גילו הצעיר. אסביר: מאחורי הנאשם, כך אני למד מגיליון הרישום הפלילי ומן פסקי הדין שהונחו בפניי במסגרת המאסרים המותנים שלפתחו, לא פחות משנתיים וחצי מאסר בבית כלא ארגנטינאי, בעבירות סמים (הסגור מודיע כי הוא מתנגד לדבר זה ורשמתי את דבריו), ועוד שתי הרשעות לוקאליות, האוחזות כאמור 13 תיקים שונים.

הנה כי כן, ב 23 שנותיו הספיק הנאשם ללכת כברת דרך ארוכה, ומבחינת בית המשפט, מבחינת "גילו הפלילי" - מדובר בקשיש ממש. עוד נשוב בהמשך לענין עברו הפלילי של הנאשם.

הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם: אין לי ספק כי אשתו, י', רוצה בבעלה. כך אמרה במפורש. אולם, בניגוד לדעת ההגנה, סבורני כי זה המקום שבו מתחייבת פטרנליסטיות מסוימת, על מנת לאפשר לאישה האומללה הזו לנשום בשקט, מבלי להיות תחת חשש כי תופל ארצה, כי תספוג יריקות לפניה, כי יוטח בה בקבוק וודקה בגבה, או שתישפך הודקה עצמה על פניה.

סערת האלימות שידעה אישה זו במהלך תקופת נישואיה הקצרים, ואולי גם לפניהם - היא יוצאת דופן. מגיע לה, גם אם היא מצהירה אחרת, מעט שקט ושלווה, על מנת שתוכל להתחיל לגדל את בתה במקום שאין בו אלימות.

על כן, לא ניתן באמת לדבר על פגיעה של עונש במשפחה של הנאשם, בנסיבות הפרשה כאן. מי שפוגע במשפחתו הגרעינית ומעבר לה בצורה כל כך בוטה ומצמררת ממש - לא יכול לבקש הקלה בגלל פגיעה של עונש במשפחה עצמה.

לא ניתן לדבר על נזקים שנגרמו לנאשם כתוצאה מביצוע העבירה או מהרשעתו.

הנאשם נטל אחריות על מעשיו, ודבר זה יובא בחשבון במסגרת גזר דינו, אם כי בצורה שאיננה כבדת משקל, וזאת מן הטעם כי המתלוננת והוריה אולצו לעלות על דוכן העדים, ולעמוד במעמד נוראי מבחינתם.

אין מקום להזכיר, אף לא לרמוז על מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה, וכאמור ניהול המשפט לא יזקף כמובן לחובתו, שהרי זוהי זכותו, אולם לא ניתן להתחשב הרבה, להקל הרבה, בשל ההודיה המאוחרת יחסית. אך באותה נשימה אומר, ללא כחל ושרק, כי הודיה זו היא אחד מהנתונים לקולא שחפשיי בדי עמל, על מנת שלא להחמיר יתר על המידה עם הנאשם.

פשיטא שאין לדבר על התנהגות חיובית של הנאשם ותרומתו לחברה, ולא מצאתי נסיבות חיים קשות שלו, שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה.

התנהגות רשויות אכיפת החוק לא משחק תפקיד במתן גזר דין זה, וכך גם חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה.

נתון אחרון המוזכר בתיקון 113 לענין קביעת עונשו של הנאשם במתחם מדבר על עברו הפלילי. הנאשם דנא הורשע כאמור פעמיים, בישראל, בגין 13 עניינים שונים, וכאשר בחנתי את גזר הדין מיום 30.6.13, עת היה הנאשם קטין, למדתי עליו.

מכיון שמדובר בגזר דין שניתן בבית משפט לנוער, לא ארחיב את הדיבור במסגרת גזר הדין כאן, ואסתפק בכך שאומר שיש בגזר הדין, אולי, פתרון לשאלה מדוע משפחתו של הנאשם, בעצמה, לא עוצרת בעדו. כן יראה הקורא, שמנוער מדובר באדם שמתפרץ כלפי כולי עלמא, גם כלפי אנשים שתפקידם בחוק לסייע לו, ואין לו דין ואין לו דיין. האלימות נובעת מתוכו, מפחיד לעמוד לצדו כאשר היא בוקעת ממנו באחת.

על כן, לא נותר לי אלא לגזור את דינו של הנאשם, כאשר לנגד עיני התחושה שמחד גיסא חייב בית המשפט להרחיק אדם זה מן הציבור, לרבות ממשפחתו הגרעינית, על מנת לאפשר לה לנשום ולחזור למעט שפיות, ומאידך גיסא - שמאסרו חייב להיות כזה שינוצל על מנת לטפל בו, לתקן אותו, שאם לא כן יבוא ויצא משערי בית הסוהר, עוד ועוד, יזדקן שם, הרחק מביתו הקטנה.

לקחתי בחשבון עוד במסגרת גזר הדין, את ההשפלה הנוראית הכרוכה לטעמי בהכאת אישה מבוגרת בחדר הלידה בה שוכבת בתה, זמן קצר לפני הלידה; את העובדה שהנאשם לא עוצר מלהכות את אשתו גם ליד אביו מולידו, והוא שב ויורק בפניה של אשתו, מכה אותה, אם בידיו ואם באמצעות בקבוק וודקה, ללא רחם; וכמובן, ראיתי לנגד עיני - חייב כל מי שדן בתיק זה לראות את הסרטון - את אותה הלבנה כבדת המשקל שכמעט וריסקה את פניה של ד'.

אני גוזר אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל למשך 30 חודשים, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.
- ב. אני מפעיל את המאסר המותנה שהוארך ונגזר על הנאשם במסגרת ת"פ 23000-05-14 מיום 4.2.18, למשך 5 חודשים. מדובר במאסר על תנאי על היזק לרכוש במזיד, לאחר שהנאשם שבר שוב ושוב את הפלאפון של בת זוגו. מעבר לעובדה שבימים אלה פלאפון מהווה כלי חשוב בידו של כל אדם ואדם, כפי שכבר עמד על כך בית המשפט העליון, הרי שבמקרה ייחודי זה הפלאפון, ניתוצו שוב ושוב (ראו הדרך שבה המתלוננת ניסתה למלט את תינוקה ביחד עם הטלפון שלה לאמה באחד האישומים) - פגעו במעין "קו הצלה" של המתלוננת, שהרי רק באמצעות הטלפון יכולה היתה להתקשר להוריה שיבואו לחלץ אותה, או שיכניסו אותה לביתם, שם מצאה לעיתים מקלט.
- ג. סה"כ אפוא ירצה הנאשם עונש מצטבר של 35 חודשי מאסר בפועל.
- ד. אני תקווה כי בשב"ס יטפלו בנאשם וילמדו אותו דרך ארץ כלפי אשתו, אולם על מנת לוודא שכך יהיה אני מטיל עליו 10 חודשי מאסר בפועל, אולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים מיום שחרורו יעבור עבירות של אלימות נגד הגוף כלפי הזולת.
- ה. ששה חודשי מאסר בפועל, אולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים מיום שחרורו יעבור עבירות של היזק לרכוש במזיד או עבירות של איומים.

ו. שנת מאסר, אולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים מיום שחרורו יעבור עבירה של חבלה חמורה או ניסיון לבצעה.

כל המוצגים בתיק - לשיקול דעת קצין החקירות.

בית המשפט מאפשר לנאשם לחבק את בתו, לבקשת הנאשם, וחרף התנגדות השב"ס.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בת"א בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ח תמוז תשע"ט, 21/07/2019 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט

הוקלדעלידיהגרבווקשיש